

BONDIA

ANTONI BASSAS

@ANTONIBASSAS

Piqué i la quarta revolució industrial

GERARD PIQUÉ torna a estar al centre d'un debat, ara a causa de l'ús postpartit del Periscope. Va amb la seva personalitat i amb l'època. El que per a mi seria sobreexposició, per a un *millennial* com ell és connectivitat. I la tendència no és nova: els mateixos futbolistes gelosos de la intimitat del vestidor són els primers que l'han trencat penjant-ne imatges. La diferència és que les gestionen ells. Exactament igual que fan els menors (i no tan menors) de 30 anys amb la seva vida a les xarxes. Però, a més a més, amb Periscope, Piqué elimina la intermediació del periodista. I la revolució industrial en curs, va, entre altres coses, d'estalviar intermediaris perquè la digitalització connecta a través dels mòbils milions d'ofertes i demandes. Present i futur.

a

L'EDITORIAL

Dia de les Dones: el perill de fer passos enrere

En les últimes dècades ens havíem acostumat que cada Dia de la Dona les estadístiques i els estudis assenyalessin que, tot i el camí pendent de recórrer, a poc a poc s'avançava cap a l'equiparació de gèneres. Ara, però, ja no és tan clar que aquesta tendència continuï. Els especialistes avisen que alguns adolescents, aprofitant les xarxes socials i les noves tecnologies, reproduïen comportaments masclistes que es creia que s'havien eradicat. El món de la publicitat, el de la música de masses (vegeu l'ARA de diumenge), el dels videojocs... continuen oferint una imatge de la dona supeditada al rol masculí. El masclisme envaeix la televisió en els més diferents formats, des dels *realities* a suposats programes d'entrevistes. I en el món laboral la bretxa salarial entre homes i dones està enquistada des de fa 20 anys. Amb aquest panorama és lícit preguntar-se si, en lloc d'avançar, no estem fent passos enrere i deixant que un neomasclisme, disfressat i més subtil si es vol, s'obri pas i campí entre nosaltres.

No n'hi ha prou amb campanyes de conscienciació: ha arribat l'hora d'impulsar canvis reals

Un dels principals motius que impedeixen a les dones situar-se en un pla d'igualtat respecte als homes és la desigualtat econòmica. És un peix que es mossega la cua. Com que solen sacrificar la vida professional per poder conciliar millor, moltes dones es veuen abocades a feines més precàries, a temps parcial i, en definitiva, a tenir molts menys ingressos que els homes, de manera que n'acaben sent dependents. El risc de pobresa també ha crescut més els últims anys entre les dones que entre els homes, tal com consta en un estudi de la Taula del Tercer Sector.

Fins que no trenquem aquests cercle vicis no aconseguirem una igualtat real. No serveix de res lamentar-se perquè hi ha poques dones directives o en llocs de responsabilitat si no s'ataquen les causes de la desigualtat, si no es canvien pautes culturals, per exemple respecte a la cura dels fills i les tasques de la llar, o si no es modifiquen els horaris de feina. No n'hi ha prou amb campanyes de conscienciació: ha arribat l'hora d'impulsar canvis de debò en la societat. I el dels horaris no és el menys urgent.

DE FIT A FIT

Empelts

JORDI DURÓ

dietarivv

VICENÇ VILLATORO

8 DE MARÇ

El linxament mediàtic de Rufián és 'racialista'

En el ric debat polític francès s'ha posat en circulació el terme *racisme*. Contra el sentiment actual que no té sentit ni és decent parlar de races en el debat polític, hi ha qui creu que els cognoms, els orígens, la raça, són i han de ser dades polítiques rellevants. Els racistes, a l'extrema dreta i a l'extrema esquerra de l'espectre polític francès, practiquen una mena de determinisme racial i cultural que vindria a dir que no votem i pensem amb el cap, sinó amb la sang. Que som presoners en els comportaments polítics i ideològics de la nostra pertinença prèvia, inevitable i eterna a un grup ètnic. Si Rufián és xarnego no pot ser independentista i, si ho és, deu ser per alguna síndrome d'Estocolm. Aquesta seria la lectura racialista. Llegir la política a partir dels cognoms. Proclamar, com fan alguns a França, que les races existeixen i que hi ha races culpables, amb una mena de culpa històrica. Personalment, el racisme em sembla un fenomen enormement inquietant, que cal combatre. Perquè nega l'individu: ens redueix a una etiqueta que no et pots treure mai de sobre, com si només fossis allò. I perquè, en definitiva, entre el racisme i el racisme només hi ha tres lletres de diferència.

Visita

Espai del subscriptor

Gaudeix de descomptes exclusius en espectacles, obres de teatre, museus, activitats, viatges i molt més!

Subscripcions.ara.cat/espai

ara.cat